

τα· αὐται βεβαίως ἀγνοοῦσι τί ἐστὶν ἔξοχος γυνή. Οἰκτερον τὸ ταπεινὸν καὶ εὐτελὲς τῶν γνώσεων αὐτῶν. Ἐρωτες ἀγνοὶ καὶ ἰσχυρῶς παροτρύνοντες πρὸς ἀρετὴν, καὶ τοὶ σπάνιοι, ὅμως ὕφιστανται. Οἱ δὲ ἄνθρωποι ὤφειλον νὰ λέγωσιν Ἡ *ἑκείνους* ἢ οὐδένα.

(ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.)

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ

Μετ' ἐγκαρδίου ἄλγους καταχωρίζομεν εἰς τὰς σελίδας τοῦ «Ζακυνθίου Ἀνθώνος» τὴν πρὸς τὴν θανούσαν σύζυγον τοῦ περιkleous καθηγητοῦ κ. Α. Μαρτζώκη προσφωνήσιν, ἣν ὑπὸ τὴν ὀδὴν ἡμερᾶν ἐντύπωσιν τοῦ θανάτου αὐτῆς ἔγραψεν ἰταλιστὴ ὁ διάσημος καθηγητὴς Ἐν αὐτῇ εἰσάγονται, καὶ δικαίως, τὰ προτερήματα, ὅσων ἔκοσμετο ἡ ἐνάρετος ἐκείνη σύζυγος, ἡ ἀπαράμιλλος μήτηρ, ἡ τὴν ἀποστολὴν τῆς ἐννοίας καὶ μέχρι κερταίας πληρώσασα αὐτὴν γυνή· εὐχόμεθα δὲ τῷ Ὑψίστῳ ἵνα τοὺς ὁμοιωμένους τῆς παρηγορίας τοῦ ἀρθρῶς ἐπιχώρη ἐφ' ἀπάσης τῆς ἀποφραγισθείσης οἰκουγενείας, διότι μεγίστη εἶναι ἡ στένοσις, καὶ μονὴ ἡ ἀπ' Αὐτοῦ παρεχόμενη παραμυθία δύναται ν' ἀντιταθῇ αὐτῇ.

Σ. τ. Δ.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΑΡΙΝΑΝ

ΜΕΣΣΑΛΑ ΜΑΡΤΩΚΗ.

Ἀφοῦ ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἐπὶ τῆς κινδυνευομένης ζωῆς σου ἡγρύπνησαν, ἀφοῦ δὲ τῶν φιλοστοργωτέρων φροντίδων σὲ παρεμύθησαν, καὶ ἀφοῦ ἐκλείσαν τοὺς ὀφθαλμούς σου—τοὺς πολικοὺς ἡμῶν ἀστέρας—οἱ υἱοὶ σου μετῆνεγκον ἐπὶ τῶν ὤμων των τὸ πεφιλημένον σκῆνός σου εἰς τὴν ὑστάτην αὐτοῦ κατοικίαν. Ἔτερα τρία τέκνα σου, πρὸ πολλοῦ ἤδη εἰς ἀγγέλους μεταβληθέντα, ἐκόμισαν ἐπὶ τῶν πτερύγων των τὴν ψυχὴν σου εἰς τὴν αἰωνίαν αὐτῆς πατρίδα.

Ἀριστα βεβαίως καὶ ταῦτα καὶ ἐκεῖνα προσηνήχθησαν πρὸς τὴν ἀπαράμιλλον μητέρα. Ἀλλὰ πῶς θὰ δυνηθῶ σήμερον νὰ σοὶ ἀποδείξω καὶ ἐγὼ τὸ μέγεθος τῆς εὐγνωμοσύνης μου, καθότι, ἐὰν σὺ ὑπῆρξας δι' ἐμέ σύζυγος, φίλη καὶ ἀδελφή, ὑπῆρξας ἐπίσης, παρὰ τὸ ἄνισον τῆς μετὰ τὴν ἡλικίαν

α, καὶ τὸν συνέχοντα ἡμᾶς δεσμὸν, μήτηρ καὶ χειραγωγὸς δι' ἐμέ ὡσαύτως;

Ἀρὰ γε δὲν ἐστήριξας πάντοτε δι' ἐπαγωγῶν μὲν, πλὴν τελεσιουργοῦ αὐθεντίας, τὰ βήματά μου ἐν τῇ ἀκανθῶδει ὁδῷ τῆς οἰκιακῆς αὐταπαρνήσεως καὶ ἐθελουσίας; Δὲν ἐπειράθης ἄρὰ γε ν' ἀπευγενίσκῃς ἐν τῇ ψυχῇ μου πᾶν εἶδος ἄβροῦ καὶ γενναίου φίλτρου; Δὲν κατεπράυνας ἄρὰ γε διὰ συνετῶν παραινήσεων καὶ γλυκειῶν θωπειῶν τὰς σκληρὰς, ὀδύνας, ἃς ἐνίοτε μοὶ ἐπροξένησεν ἡ τῶν ἄλλων κακοβουλία;

Ἐγὼ ἀπῆλαυον ὑπερτάτης γλυκύτητος παραχωρῶν εἰς σὲ τὰ δικαίωματα, ἅτινα, ἀγνοῶ μετὰ πόσης φρονήσεως, εἰς τὸ φύλόν μου ἀδιακρίτως ἀποδίδονται, καὶ θεωρῶν σε ὡς κυρίαρχον τῆς ὑπάρξεώς μου. Μεθ' ὀπόσης προσοχῆς σὲ ἠκροώμην, μεθ' ὀπόσης προθυμίας σὲ ὑπήκουον, μεθ' ὀπόσης πίστεως ἐναπέθετον εἰς μὲν τὰς χεῖράς σου τὸν καρπὸν τῶν ἡμερησίων μόχθων μου, εἰς δὲ τὸν κόλπον σου τοὺς μυχαιτάτους σκοπούς μου, τὰς ὑπονοίας μου, τοὺς φόβους μου, τὰς ἐλπίδας μου!

Εἰς ἐμέ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο ὑπολείπεται ἢ νὰ σοὶ ἀμερώσω διηνεκῇ λατρείαν ἐν τῇ καρδίᾳ ταύτῃ, ἐν ᾗ σοὶ ἀνήγειρα θωμὸν, καὶ ὅπου, ὡς ἐν ναφί, ἡ γλυκεῖά σου εἰκὼν διαλάμπει ἐν ὅλῃ αὐτῇ τῇ ἀκτινοβολίᾳ.

Καὶ ὅμως δὲν ἰσχύω ὅπως μετ' ἡρεμίας ὑπομείνω τὴν στέρνησίν σου. Σὺ ἀπῆλθες ἐν τῇ μεγίστῃ ἀνάγκῃ μου, ὅτε ἡ ἡλικία ἤρχιζε ν' ἀμβλύνη τὴν ἰσχύν τῆς διανοίας μου καὶ τὴν ρώμην τοῦ σώματός μου—ὅταν ὑπέρποτε ἀπεθανόμενος τὴν ἀπόνοιαν καὶ τὰ τερατουργήματα τοῦ πονηροῦ αἰώνου τοῦ ὀριστικῶς ἐγκαινιάσαντος τοῦ Σατανᾶ τὴν δεσποτείαν, ἡσθάνομην δι' ἐρχόμενον ἐκ τῆς καρδίας μου, θερμῆς ἔτι ἐκ τῆς ζωηφόρου πνοῆς σου, τὸ πεπηγὸς φύσιμα τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς ἀπογνώσεως,—οἱμοὶ! τῆς ἀπογνώσεως ἐν τῷ τέρματι τῆς ἐκτε-